

Borgere efter megen Glid og Nøje, haade af Rige og Fattige, ikke mindst af disse sidste, og som skulle udredes af disse til en Befolknings Belvære, hvis danske Sindelag er toivlsom, maa Mindretallet bestemt fraraade.

Ved Overveieelsen af dette Lovforslag har den Tanke paatrængt sig Mindretallet, om der ikke var en Mulighed for, at den fornødne Retstilstand tilveiebragtes paa en helt anden Maade, der ikke vilde blive mindre betryggende og ikke nær saa bekostelig. Mindretallet tænker sig Muligheden af, at de Personer, der behøves, kunne afgives af Dernes Befolkning. Mindretallet kan ikke se Nødvendigheden af, at danske Mænd fremfor Dernes Befolkning udses til eller skulle være særlig skikkede til en sliq Tjeneste; det mest Naturlige maa dog være, at Enhver selv værner om sin Arne, sit Liv og Gods. Naar nu henfes til, hvor ødelæggende det er for danske Mænd, baade paa Sjæl og Legeme, at være Soldat paa de vestindiske Øer, hvor Klimaet er saa forskjelligt fra det tilvante, og hvor den daglige Beskjæftigelse som Militær jo maa være dødbringende eller, om man vil, sjøvndyssende, og det ikke mindre for Officerer end for de Menige, saa maa det være givet, at ikke ret Mange kunne vende her tilbage til Hjemmet usfadede, men være udgytiggjorte for stedsse. Mindretallet mener af disse Hensyn, at det bør tages under Overveieelse, om det lod sig gjøre, at Derne selv leverede det Mandskab, der behøvedes til Sikkring af Retstilstanden. Hvorledes dette bedst skulde ske, er det jo vanskeligt at have nogen bestemt Mening om, men for en æbrueliq, rolig og sund Betragtning af Forholdene maatte dette kunne ske dels ved Militær (Borgervæbning), dels ved en Forøgelse af Politi. Mindretallet maa formene, at Dernes Befolkning er i langt høiere Grad skikket til Sikkring af Retstilstanden end Danske, som blive sendte did; Selvinteressen er en mægtiq Drivkæde, som upaatvovelig ogsaa gjælder i disse Forhold; det gængse Ord, „at den, der har Noget at værne om, værner bedst“, maa ogsaa her gjøre sig gjældende. Mindretallet skal endnu kun tilføie som sin Mening, at foreløbig maa det Økonomiske helst ordnes ved en Bevilling paa Finantsloven for at se Tiden an, hvorledes det vil stille sig, naar Foranstaltninger til Dernes Ophjælpning ere trufne, navnlig et forbedret Skattevæsen. Det maatte være langt at foretrække at støtte Derne ved aarlige Tilskud og samtidiq anspore disse til Anstrengelse for at leve deres eget Liv end at overtage Befolkningen af Militærstyrken, som dog ikke, saavidt Mindretallet kan se, vil være Andet end Begyndelsen til, at Derne maa miste den Selvstændiqhed, som de opnaaede ved Kolonialloven af 27de November 1863, hvilket Derne og Danmark ville være lige daarlig tjente med.

Med denne Motivering fraraader Mindretallet Lovforslagets Fremme.

I Henhold til den i Bilag I. gjengivne Skrivelse fra Regjeringen og til Hvertallets Udtalelser stilles følgende Vædringsforslag:

Af Finantsministeren:

Til Titelen.

- 1) Titelen forandres til: „Forslag til Lov om Forandring i Kolonialloven for de dansk-vestindiske Øer af 27de November 1863 og om Hærstyrken paa de dansk-vestindiske Øer.“

Til § 1.

- 2) Stedetfor de første 5 Linier i Lovforslagets § 1 indfættes: „Fra 1ste April 1880 at regne forandres Kolonialloven for de dansk-vestindiske Øer af 27de November 1863 saaledes, at Militærvæsenet paa Derne undtages fra de Anliggender, med Hensyn til hvilke de vedkommende Kolonialraad kunne deltage i den lovgivende Myndiqhed igjennem Anordninger, og fra samme Tid overtager Statskassen samtlige Udgifter ved Dernes Militærvæsen, imod at det“